

dalje in se zaostrujejo. Ni samo slučaj, če je zdaj, po Mannovi smrti, največji živeči pisatelj William Faulkner, pri katerem sta grenkoba in jedka razdraženost toliko večji, kot sta bili pri Mannu. Obzorja stoletja so še zamračena in pisatelj mora še stopati iz kroga v krog po infernu in purgatoriju.

Toda izhoda ni — razen v obratu na levo! Česar Mann kot trezni pisatelj nemških idealov des Bürgertums und seiner Bildung ni mogel storiti, je storil Picasso. Prišel je do Guernice in Koreje. Njegov golob miru ni samo zunanja demonstracija, dasi nekaterim morda bolj uga-jajo njegove skoraj orlovskim krempljem podobne noge kot mirno plavajoči, beli trup in spokojna glava. Moderna umetnost je s Picasso-vim delom dobila tisto vsebino, ki je njeni novi formi šele zares ustrezala. Brezplodno bi bilo ugotavljati, kako se bo sedaj razvijala dalje. Gotovo je samo, da mora biti njena vsebina novi človek, ki nastaja iz revolucij in evolucij sodobnosti in ki ne bo suženj ne sočloveku ne demonom. Morda se bo izvršil nenaden preokret h klasiki antike, potem ko bodo izčrpane možnosti abstraktnih smeri — to bi ustrezalo logiki. Saj je ravno antika bila tista umetnost, ki je izpovedovala svobodo človeka izpod oblasti kast in božanstev in človek je bil ravno tam merilo vseh stvari, tistih, ki so, da so, in tudi tistih, ki niso, da niso. Picasso je v tej smeri dejansko že napravil ogromen korak s tem, da vrača idejni vsebini umetnosti njeno odločujoče mesto. S svojim mnogovrstnim delom pa vztrajno izpričuje in potrjuje večno mlado resnico, ki ji tudi starost ni prišla blizu: išči in izpoveduj!

EMIGRANT

Matej Bor

Že spet v baraki. Sam in brez moči.
Čeprav ne delam. Hodim in posedam.
In diham zrak. In svojo senco gledam.
Edini znanec, pa še ta zgubi
se, ko ugasne luč. Kam naj grem, kam?
Jaz, mrak sred mraka, ki potuhnjeno
se plazi zdaj med dnevom in nočjo
in ni nikjer doma — ne tu ne tam.